

civilní, jenž neměl osobní příležitosti je sledovati. Co se konečně týče opravných prostředků, lze tu zcela vystačiti s ustanovením §§ 15 a 481 tr. řádu.

Čís. 1224.

Opatřením Stálého výboru Národního shromáždění ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. (zákonem ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.) dáno na jevo, že částky, stanovené zákonem ze dne 9. dubna 1910, čís. 73 ř. zák., jest čítati v Kč.

(Rozh. ze dne 1. června 1923, Kr II 233/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §u 171, 176 II. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., snaží se dovoditi, že obžalovaný měl býti uznán vinným nikoliv zločinem krádeže dle §u 171, 176 II. a) tr. zák., nýbrž pouze přestupkem §u 460 tr. zák. Nalézací soud zjišťuje, že hodnota věcí, obžalovaným odcizených, činí celkem 140 K a že obžalovaný byl již vícekrát pro krádež potrestán. Přes to, že ke zločinné kvalifikaci krádeže dle §§ 171, 176 II. a) tr. zák. stačí, činí-li hodnota odcizených věcí více než 50 K, a zde je zjištěna hodnota 140 K, má zmateční stížnost za to, že zde není předpokladů pro použití §u 176 II. a) tr. zák., poněvadž prý zákon ze dne 9. dubna 1910, čís. 73 ř. zák. (lex Ofner), který naposled upravil částky rozhodné pro kvalifikaci krádeže zločinné, měl na mysli hodnocení v korunách zlaté měny rakouské, v té době platné, jež nelze zaměňovati za dnešní české koruny v měně papírové. Přepočítá-li se 140 Kč na koruny bývalé zlaté měny v poměru 6 : 1, dojde se k 25 K ve zlatě, které odpovídají skutečné hodnotě odcizených věcí a odůvodňují odsouzení obžalovaného pouze pro přestupek krádeže. Budiž ponechána stranou otázka, zda názor zmateční stížnosti jest správným pro dobu, než nabylo účinnosti opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé podle §u 54 úst. listiny ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. Nelze však přisvědčiti názoru tomu, pokud běží o trestné činy spáchané po účinnosti onoho opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé, pokud se týče zákona ze dne 22. prosince 1922, čís. 471 sb. z. a n. Zákony těmito, přihlížejícími jiným způsobem ke znehodnocení měny, dal zákonodárce zřejmě na jevo, že částky, stanovené zákonem ze dne 9. dubna 1910, čís. 73 ř. zák. (lex Ofner), je čítati v korunách československých. Poněvadž pak trestný čin, o nějž zde běží, byl spáchán v roce 1922, není zmateční stížnost odůvodněnou. V §u 9 zákona z 22. prosince 1921, čís. 471 tr. zák., jehož se stížnost dovolává, se pouze stanoví, že, jde-li o krádež

a majetkové delikty, tam uvedené, může veřejný obžalobce navrhnouti potrestání pro přestupek, nebyl-li by čin zločinem při nižší ceně předmětu. V tomto případě však veřejný obžalobce nepoužil svého práva a zmateční stížnost nemůže z nepoužití předpisu fakultativního odvolování zmatečnost rozsudku ve směru nesprávného právního posouzení věci.

Čís. 1225.

Pod skutkovou podstatu zločinu podvodu dle §u 199 písm. c) tr. zák. nepadá používání zfalšované váhy prodátelem, by předstírán byl převažek.

(Rozh. ze dne 2. června 1923, Kr I 259/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 2. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby (§ 259 čís. 3 tr. ř.) pro zločin dle §u 197, 199 písm. c) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného jest oprávněna, pokud z důvodu čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. dovozuje, že nalézací soud použil nesprávně zákona co do úmyslu, tímto zločinem předpokládaného. Skutková podstata zmíněného zločinu předpokládá úmysl pachatelův, poškoditi někoho na jmění nebo na jiných právech. O právu nemůže býti řeči, je-li obsah plnění zcela neurčitý (§§ 869, 1054 obč. zák.). Odběratel kupuje v obchodě zboží v určité váze a za určitý peníz, má právo jen na tuto určitou váhu; obchodník má jen povinnost přenechati tuto určitou váhu (§ 1053 obč. zák., čl. 324 obch. zák.). Nelze, je-li určitá váha výslovně smluvena, míti za to, že byla současně mlčky ujednána neb i jen obchodníkem slíbena váha větší o neurčitý převažek. Vše, nač odběratel má právo, dostane se mu tedy, jakmile obdrží váhu žádanou a skutečně placenou. Předstírání převažku klame ho v neurčitém očekávání, nepoškozuje ho však na majetku nebo právech. Zfalšování váhy a použití jí stěžovatelem bylo — ježto dle zjištění nalézacího soudu směřovalo jen k tomu účelu, by byl zákazníkům předstírán převažek — sice jedním nerealním a neslušným, bylo nekalou soutěží, která posud v našem státě trestána není, nenaplnuje však po subjektivní stránce skutkové podstaty zločinu dle §u 197, 199 lit. c) tr. zák., neboť konkurenti, jímž jedním tím jsou zákazníci odlákáni, nemohou utrpěti škodu, nýbrž může jim toliko ujíti výdělek, s hlediska §u 197 tr. zák. jest však rozhodnou pouze škoda (§ 1323 obč. zák.). Poukazuje-li se pak ku poškození »všeobecného dohlédacího práva státu«, bylo by proti tomu uvéstí, že »dohlédací právo státu« jako předmět podvodu v novější literatuře se právem odmítá, není provádění dohlédacího práva uskutečněním nějakého právního poměru, a objektivní právo nemá ustanovení, jimiž by byl upraven nějaký právní poměr mezi státem a jednotlivcem,